

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
PRIIT PIKAMÄE
föredraget den 16 december 2021¹

Mål C-568/20

J
mot
H Limited

(begäran om förhandsavgörande från Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike))

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Verkställighet av domar på privaträttens område – Förordning (EU) nr 1215/2012 – Materiellt tillämpningsområde – Beslut som meddelats i en medlemsstat – Intyg om beslutets verkställbarhet – Grunder för att vägra verkställighet – Överträdelse av grunderna för rättsordningen (ordre public) i den medlemsstat där beslutet görs gällande – Åsidosättande av en unionsrättslig bestämmelse – Grunder för att vägra verkställighet enligt lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten”

1. Får en domstol i den anmodade medlemsstaten vid vilken en ansökan om vägran av verkställighet av ett beslut har framställts av den person mot vilken verkställighet har begärts, till följd av utfärdandet, av domstolen i ursprungsmedlemsstaten, av det intyg som föreskrivs i artikel 53 i förordning nr 1215/2012² om det meddelade beslutets verkställbarhet och om att denna förordning var tillämplig, på grund av en felaktig bedömning av denna förordnings tillämplighet bifalla detta yrkande, i den mån det förfarande som genomförts vid domstolen i ursprungsmedlemsstaten hade till syfte att förklara domar som meddelats i ett tredjeland verkställbara? Detta är frågan som domstolen ska besvara i förevarande mål.

I. Tillämpliga bestämmelser

2. Relevanta bestämmelser i förevarande mål är artiklarna 2, 39, 41, 42, 45, 46, 52 och 53 i förordning (EU) nr 1215/2012.

II. Bakgrund, förfarandet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

3. Till följd av en talan som väckts av H Limited, en bank, grundad på två domar som meddelades i Jordanien år 2013 genom vilka J, en låntagare, dömdes att betala resterande belopp avseende två lån, förpliktade High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division

¹ Originalspråk: franska.

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1).

(Administrative Court) (Överdomstolen (England och Wales), avdelningen Queen's Bench (förvaltningsrättsliga avdelningen), Förenade kungariket), genom beslut av den 20 mars 2019 och inom ramen för ett summariskt förfarande, J att till H Limited betala ett belopp på 10 392 463 USD, jämte ränta på 5 422 031,65 USD och rättegångskostnader på 125 000 GBP. Den domstolen upprättade och utfärdade även det intyg som avses i artikel 53 i förordning (EU) nr 1215/2012 (nedan kallat intyget).

4. H Limited inledde ett förfarande för verkställande av detta beslut i Österrike där J har hemvist. J framställde, på grundval av artiklarna 45 och 46 i förordning (EU) nr 1215/2012, en ansökan om vägran av verkställighet. Han gjorde till stöd för denna gällande att den österrikiska rättsordningen (ordre public)³ hade åsidosatts och att nämnda beslut som gällde verkställighet av domar som meddelats i ett tredjeland inte utgjorde ett verkställighetsbeslut i den mening som avses i förordning (EU) nr 1215/2012. Han angav att domstolen i den anmodade medlemsstaten (nedan kallad den anmodade domstolen), inom ramen för förfarandet för vägran av verkställighet, inte är bunden av det intyg som domstolen i ursprungsmedlemsstaten (nedan kallad ursprungsdomstolen) hade upprättat.

5. I första instans tillät Bezirksgerichts Freistadt (Distriktsdomstolen i Freistadt, Österrike), genom beslut av den 9 oktober 2019, H Limited att verkställa det beslut som High Court of Justice (Överdomstolen (England och Wales) hade meddelat den 20 mars 2019. Landesgericht Linz (Regionala domstolen i Linz, Österrike) ogillade, genom dom av den 22 juni 2020, J:s överklagande.

6. Efter det särskilda överklagande som J ingav mot appellationsdomstolens dom, beslutade Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike) i beslut av den 23 september 2020, att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1. Ska bestämmelserna i [förordning nr 1215/2012], särskilt artiklarna 2 a och 39, tolkas så, att det föreligger en verkställbar dom även i ett fall då det i en medlemsstat har genomförts en summarisk prövning i ett kontradiktoriskt förfarande, som dock endast gällde rättskraften av en dom i ett tredjeland i vilken gäldenären förpliktats att betala den i ett tredjelandsförfarande fastställda skulden till den där vinnande parten såsom en i domstol fastställd skuld, när föremålet för förfarandet i medlemsstaten har begränsats till en prövning av huruvida anspråk på betalning av den skuld som fastställts i en tredjelandsdom kvarstår gentemot gäldenären?

2. Om den första frågan besvaras nekande:

Ska bestämmelserna i förordning (EU) nr 1215/2012, särskilt artiklarna 1, 2 a, 39, 45, 46 och 52, tolkas så, att verkställighet ska vägras oavsett om någon av de grunder som anges i samma förordning föreligger eller ej, när den dom som är föremål för prövning inte utgör en dom i den mening som avses i artikel 2 a eller artikel 39 i förordningen eller om den dom som ligger till grund för ansökan i ursprungsmedlemsstaten inte omfattas av tillämpningsområdet för förordning (EU) nr 1215/2012?

³ Punkt 18 i beslutet om hänskjutande.

3. Om den första frågan besvaras nekande och den andra frågan besvaras jakande:

Ska bestämmelserna i förordning (EU) nr 1215/2012, särskilt artiklarna 1, 2 a, 39, 42.1 b, 46 och 53, tolkas så, att domstolen i den anmodade medlemsstaten i ett förfarande om ansökan om vägran av verkställighet redan på grundval av ursprungsdomstolens uppgifter i det intyg som avses i artikel 53 i samma förordning måste utgå från att det föreligger en dom som omfattas av förordningens tillämpningsområde och är verkställbar?”

III. Förfarandet vid domstolen

7. Klagandeparterna och motparterna i målet vid den nationella domstolen, den tyska regeringen och Europeiska kommissionen har inkommit med skriftliga yttranden.

IV. Rättslig bedömning

A. Räckvidden av begäran om förhandsavgörande

8. Även om beslutet om hänskjutande innehåller tre formellt åtskilda tolkningsfrågor, är dessa enligt min uppfattning nära sammanlänkade och avser en och samma rättsfråga, nämligen på vilka villkor den anmodade domstolen får bifalla en ansökan om vägran av verkställighet av ursprungsdomstolens beslut på grund av att förordning (EU) nr 1215/2012 inte är tillämplig trots att denna sistnämnda domstol utfärdat ett intyg som vittnar om beslutets verkställbarhet.

9. Jag föreslår således att domstolen ska göra en samlad prövning av dessa tre frågor omformulerade enligt följande:

”Ska bestämmelserna i förordning (EU) nr 1215/2012 tolkas så att de tillåter domstolen i den anmodade medlemsstaten, vid vilken en ansökan om vägran av verkställighet har ingetts enligt dess artikel 46, att i motsats till den bedömning som ursprungsmedlemsstatens domstol har gjort då den utfärdat det intyg som föreskrivs i dess artikel 53, fastställa att denna förordning inte är tillämplig på grund av att det förfarande som genomförts vid denna sistnämnda domstol hade till syfte att förklara domar som meddelats på privaträttens område i ett tredjeland verkställbara och, följaktligen, att vägra verkställighet av denna domstols beslut?”

10. Denna fråga kräver en bedömning av huruvida det, i förevarande fall, förelåg ett verkställbart beslut, och därmed av intygets räckvidd, före bedömningen av vilken behörighet som tillkommer den anmodade domstolen vid vilken en ansökan om vägran av verkställighet av detta beslut har ingetts, såsom den fastställs i förordning (EU) nr 1215/2012.

B. Huruvida det föreligger en verkställbar dom i den mening som avses i förordning (EU) nr 1215/2012

11. När det gäller erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område inom det europeiska rättsliga området, avser den främsta innovationen i det system som inrättades genom förordning (EU) nr 1215/2012 onekligen avskaffandet av exekvaturförfarandet. I artikel 39 i denna förordning föreskrivs att en ”dom som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbar i den medlemsstaten ska vara verkställbar i andra medlemsstater utan att det krävs någon

verkställbarhetsförklaring”. Denna bestämmelse ska tolkas mot bakgrund av skäl 26 i denna förordning, enligt vilken en dom som har meddelats av domstolarna i en medlemsstat bör behandlas som om den hade meddelats i den anmodade medlemsstaten.

12. Det av ursprungsdomstolen utfärdade intyget spelar, inom ramen för detta nya system med direkt verkställighet, en avgörande roll. Det följer nämligen av bestämmelserna i artikel 37 jämförd med artikel 42 i denna förordning att en sökande, för erkännande och verkställighet i en medlemsstat av en dom som meddelats i en annan medlemsstat, endast ska tillhandahålla en kopia av den berörda domen åtföljd av detta intyg. Enligt artikel 42.1 b i denna förordning intygar nämnda intyg att ovannämnda dom är verkställbar och åtföljs av ett utdrag av domen och, om så är befogat, relevant information om ersättningsberättigande kostnader för förfarandet och beräkning av ränta. Detta intyg ska före genomförandet delges den person mot vilken verkställighet söks, i enlighet med artikel 43.1 i samma förordning.⁴ I detta sammanhang och på anmodan av generaladvokaten Bot,⁵ har domstolen angett att intyget utgör grunden för genomförandet av principen om direkt verkställbarhet av domar som meddelats i medlemsstaterna som gör att den aktuella domen kan cirkulera fritt inom det europeiska rättsområdet.⁶

13. Sökanden ska, för att erhålla detta intyg, vända sig till ursprungsdomstolen vilken är den domstol som har meddelat den dom för vilken verkställighet söks,⁷ vilken bäst känner till tvisten och vilken, vad gäller sakfrågan, är bäst lämpad att bekräfta att domen är verkställbar. Genom att utfärda ett sådant intyg efter ett domstolsförfarande,⁸ bekräftar den ursprungliga domstolen underförstått att den dom som ska erkännas och verkställas i en annan medlemsstat omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning, eftersom detta är en förutsättning för utfärdandet av intyget. I en situation där den domstol som har meddelat den dom som ska verkställas inte, vid tidpunkten för domen, har uttalat sig om huruvida förordning nr 1215/2012 är tillämplig, ska nämnda domstol, i samband med utfärdandet av nämnda intyg, således kontrollera huruvida förfarandet omfattas av förordningens tillämpningsområde.⁹

14. Det är i förevarande mål ostridigt att ursprungsdomstolen har upprättat och utfärdat intyget med utgångspunkt i sitt beslut av den 20 mars 2019, som således ingår i tillämpningsområdet för förordning nr 1215/2012. Det föreligger, under dessa omständigheter i princip ett avgörande som har meddelats av en domstol i en medlemsstat¹⁰ i den mening som avses i artiklarna 2 a och 39 i förordning (EU) nr 1215/2012 som omfattas av det system för direkt verkställighet som föreskrivs i detta, vilket är en faktisk omständighet som den anmodade domstolen måste förhålla sig till.

15. Den fråga som uppkommer med anledning av denna begäran om förhandsavgörande är i praktiken på vilka villkor denna domstol får ifrågasätta en sådan situation på grund av en påstått felaktig bedömning av ursprungsdomstolen beträffande tillämpligheten av förordning (EU) nr 1215/2012, som gör att intyget utfärdats felaktigt. Av begäran om förhandsavgörande framgår

⁴ Dom av den 28 februari 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, punkt 36).

⁵ Dom av den 28 februari 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2018:863, punkt 44).

⁶ Dom av den 28 februari 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, punkterna 37 och 39).

⁷ Artikel 2 f i förordning (EU) nr 1215/2012.

⁸ Dom av den 4 september 2019, Salvoni (C-347/18, EU:C:2019:661, punkt 31).

⁹ Dom av den 28 februari 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, punkterna 38 och 40).

¹⁰ Enligt artikel 67.2 a i avtalet om Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands utträde ur Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen (EUT C 384 I, 2019, s. 1) och mot bakgrund av datumet för dess antagande, det vill säga den 20 mars 2019, utgör ett beslut som meddelats av en engelsk domstol inte en dom som meddelats i ett tredjeland.

att den hänskjutande domstolen anser att en kontroll i detta hänseende kan leda till en vägran av verkställighet även utan att det fastställts att det föreligger något av de skäl för vägran som föreskrivs i artikel 45 i förordning (EU) nr 1215/2012.

C. Möjlighet till en vägran av verkställighet grundad på att förordning (EU) nr 1215/2012 inte är tillämplig

16. Lösningen på det ovannämnda problemet bygger på en analys av det rättsliga systemet för vägran av verkställighet som fastställts genom förordning (EU) nr 1215/2012. För att bekräfta påståendet om en eventuell kontroll av de bedömningar av tillämpligheten av denna förordning som ursprungsdomstolen har gjort, har den hänskjutande domstolen och den tyska regeringen hänvisat till domstolens praxis avseende kontroll av det intyg som avses i artikel 54 i förordning nr 44/2001.¹¹

1. Huruvida rättspraxis avseende kontroll av det intyg som avses i artikel 54 i förordning (EG) nr 44/2001 är relevant

17. Det ska erinras om att förordning nr 44/2001 medförde en skyldighet för den part som ansökte om verkställighet att, på förhand, av domstolen eller den behöriga myndigheten i en medlemsstat där en dom meddelats begära utfärdande av en verkställighetsförklaring av domstolen eller myndigheten i den anmodade medlemsstaten. Denna begäran skulle åtföljas av en kopia av den berörda domen och, i förekommande fall, av det intyg som avses i artikel 54 i förordning nr 44/2001, varvid en enkel formell kontroll enligt skäl 17 i denna förordning skulle göras av dessa båda handlingar. Domstolen har slagit fast att den anmodade medlemsstatens myndigheter, i ett första skede i förfarandet, ska begränsa sig till att kontrollera att formaliteterna för att domen ska förklaras vara verkställbar är uppfyllda. Det är först i ett andra skede av förfarandet som de får bedöma huruvida det överklagande som, i förekommande fall, har ingetts av svaranden mot denna verkställighetsförklaring är välgrundat mot bakgrund av de avslagsgrunder som anges i artiklarna 34 och 35 i förordning (EG) nr 44/2001.¹²

18. Domstolen preciserade i detta hänseende att ingenting förbjöd den anmodade domstolen att pröva riktigheten av sakuppgifterna i intyget. Eftersom den domstol eller den myndighet som utfärdat intyget inte nödvändigtvis var den som meddelat det avgörande som det begärdes verkställighet av, var en sådan prövning motiverad av att nämnda sakuppgifter endast kunde vara vägledande och ha ett upplysningsvärde. Detta följde, enligt domstolen, även av att nämnda intyg inte alltid behöver ges in, då den domstol som är behörig att utfärda verkställighetsförklaringen får godta en likvärdig handling.¹³

19. Denna rättspraxis kan, utöver ovannämnda mycket begränsade räckvidd av prövningen, inte tillämpas i förevarande mål genom anpassning (*mutatis mutandis*) och än mindre genom en extrapolering, eftersom det nya system för erkännande och verkställighet som följer av förordning (EU) nr 1215/2012 väsentligt skiljer sig från dess föregångare. I denna förordning har således skedet före verkställighet i den anmodade medlemsstaten av verkställighetsförklaringen avskaffats. Vidare har en skyldighet införts att ge in ett intyg som visar beslutets verkställbarhet

¹¹ Rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1).

¹² Dom av den 6 september 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, punkterna 28–31).

¹³ Dom av den 6 september 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, punkterna 35 och 36).

och en exklusiv behörighet att utfärda detta har getts åt ursprungsdomstolen, vilken bäst känner till tvisten. Förordningen innehåller inget skäl som motsvarar skäl 17 i förordning (EG) nr 44/2001.

20. Domstolen angav, radikalt, i punkt 35 i domen Weil,¹⁴ att verkställighetsförfarandet enligt förordning nr 44/2001 ”i likhet med verkställighet enligt förordning nr 1215/2012, hindrar varje senare prövning av en domstol i den anmodade medlemsstaten av om den talan som ledde till det avgörande för vilket verkställighet begärs omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 44/2001, då grunderna för att invända mot ett intyg om verkställbarhet uttömmande anges i den förordningen”.

21. Lydelsen i denna punkt väcker allvarliga tvivel som förefaller utesluta att den kan beaktas i förevarande mål. Det ska påpekas att den berörda punkten avser en fråga som inte direkt är den som tolkningsfrågan rör, nämligen tolkningen av artikel 54 i förordning nr 44/2001 för att fastställa huruvida den behöriga myndigheten ska göra en prövning av huruvida denna förordning är tillämplig innan den utfärdar det intyg som föreskrivs i denna bestämmelse. Indikationen i denna punkt tycks utgöra en ytterligare motivering till den lösning som redan motiverats i punkt 33 i den aktuella domen.

22. Under alla omständigheter var förordning (EU) nr 1215/2012 inte tillämplig i tiden och en enkel hänvisning till denna, inom ramen för en jämförande bedömning utan någon förklaring, kan inte anses vara ett användbart prejudikat, som kan avgöra diskussionen om räckvidden av den anmodade domstolens behörighet, särskilt eftersom de system för erkännande och verkställighet av domar som fastställts i förordningarna (EG) nr 44/2001 respektive (EU) nr 1215/2012 präglas av stora olikheter.¹⁵

2. De grunder för vägran av verkställighet som föreskrivs i förordning nr 1215/2012

a) Inledande anmärkningar

23. Det förefaller inledningsvis nödvändigt att göra några anmärkningar beträffande det rättsliga system för vägran av verkställighet, vilket är relativt komplext, som fastställs i förordning (EU) nr 1215/2012.

24. För det första har det i doktrin angetts att det, inom ramen för förordning (EU) nr 1215/2012, ankommer på den person mot vilken domen riktar sig att reagera för att ansöka om en vägran av verkställighet genom att göra gällande en grund som erkänts i denna förordning och att domen, om den berörda personen inte reagerar, inte alls ska kontrolleras,¹⁶ vilket har lett fram till slutsatsen att kontrollen av domar är ”helt privatiserad”.¹⁷ Domstolen har i linje med detta slagit fast att det system som upprättas genom förordning (EU) nr 1215/2012 bygger på avskaffandet av exekvutförfarandet, vilket innebär att ingen kontroll utövas av den behöriga domstolen i den

¹⁴ Dom av den 6 juni 2019, Weil (C-361/18, EU:C:2019:473).

¹⁵ Det framgår av fast rättspraxis att, eftersom förordning nr 1215/2012 upphäver och ersätter rådets förordning (EG) nr 44/2001, ska domstolens tolkning av bestämmelserna i den sistnämnda förordningen gälla även för förordning nr 1215/2012, men endast när bestämmelserna i dessa båda unionsrättsakter kan anses vara likvärdiga (dom av den 28 februari 2019, Gradbenišvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, punkt 45), vilket inte är fallet beträffande bestämmelserna om intyg).

¹⁶ Ferrand F., ”Reconnaissance et exécution des jugements européens en matière civile et commerciale”, Dalloz action Droit et pratique de la procédure civile, kapitel 541–243.

¹⁷ D’Avout, L., ”L’efficacité internationale des jugements après la refonte du règlement Bruxelles I”, Revue internationale de droit processuel 2/2015, s. 258.

anmodade medlemsstaten utan att det endast är den person mot vilken verkställigheten söks som får invända mot erkännande eller verkställighet.¹⁸ Det framgår således att den anmodade domstolen, före ansökan om vägran av verkställighet och det förfarande som den medför, vilket regleras i avsnitt 3 i kapitel III i förordning (EU) nr 1215/2012, och i än högre grad i avsaknad av en sådan ansökan, inte förfogar över något utrymme för skönsässig bedömning när det gäller den dom och det intyg som ursprungsdomstolen har antagit.¹⁹

25. Det ska för det andra erinras om principen om ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna, vilken särskilt när det gäller området med frihet, säkerhet och rättvisa, innebär att respektive medlemsstat, förutom under exceptionella omständigheter, har en skyldighet att utgå från att alla de andra medlemsstaterna iakttar unionsrätten och särskilt de grundläggande rättigheter som erkänns i unionsrätten. Som framgår av skäl 26 i förordning (EU) nr 1215/2012, är det system för erkännande och verkställighet som föreskrivs i detta just grundat på ett ömsesidigt förtroende för rättsskipningen inom unionen. Ett sådant förtroende kräver bland annat att domar som meddelats i en medlemsstat erkänns och verkställs fullt ut i en annan medlemsstat. I detta system ska de bestämmelser i förordning (EU) nr 1215/2012 som, på ett uttömmande sätt,²⁰ anger grunderna för vägran av erkännande eller verkställighet av en dom tolkas restriktivt, eftersom de utgör ett hinder för genomförandet av ett av de grundläggande målen med denna förordning.²¹

26. De fem grunderna för vägran är att ett erkännande uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den anmodade medlemsstaten, att domen är en tredskodom eller en annan dom som har meddelats mot en svarande i dennes utevaro och svaranden inte har delgetts stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräckligt god tid och på ett lämpligt sätt för att kunna förbereda sitt svaromål, att domen är oförenlig med en dom som har meddelats samma parter i den anmodade medlemsstaten, att domen är oförenlig med en dom som tidigare har meddelats i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland och att domstolen i ursprungsmedlemsstaten har åsidosatt vissa behörighetsbestämmelser. Denna uttömmande förteckning omfattar inte någon hänvisning till tillämpligheten av förordning (EU) nr 1215/2012 eller åsidosättande av artiklarna 2 a och 39 i denna förordning som kräver att den dom för vilken verkställighet begärts ska ha meddelats i en medlemsstat.

27. För det tredje följer det av förordning (EU) nr 1215/2012 att unionslagstiftaren har föreskrivit ett samexisterande av dessa båda typer av grunder för vägran av verkställighet, nämligen dels den som på ett allmänt sätt beskrivs i artikel 41.2 i denna rättsakt som ”grunderna för att vägra verkställighet enligt lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten”, dels de som specifikt räknas upp i artikel 45 i denna förordning, vilken ska läsas i kombination med artikel 46 i förordningen. Dessa grunder är sammanknutna genom kravet på att de förstnämnda ska vara förenliga med de sistnämnda. Mot bakgrund av den koppling som lagstiftaren således har fastställt, är det enligt

¹⁸ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 februari 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, punkt 36). Den andra användningen av ordet ”erkännande” i punkt 36 i denna dom förefaller inte vara korrekt och formuleringen av den har inte återgetts, eftersom en berörd part enligt artikel 45 i förordning nr 1215/2012 får ansöka om vägran att erkänna en dom.

¹⁹ Frågan är huruvida domstolens praxis inte innebär ett fastställande av en behörighet knuten till den anmodade domstolen, då denna endast får pröva de grunder för vägran av verkställighet som sökanden har gjort gällande och inte göra någon prövning *ex officio*. Det ska emellertid påpekas att förfarandet för vägran av verkställighet enligt artikel 47.2 i förordning (EU) nr 1215/2012, i den mån det inte omfattas av denna förordning, ska regleras av lagen i den anmodade medlemsstaten. När en ansökan om vägran av verkställighet har lämnats in och överklagandeförfarandet har inletts, fastställs således behörigheten för domstolen i den anmodade medlemsstatens och särskilt möjligheten eller skyldigheten för denna domstol att *ex officio* pröva en grund för vägran av verkställighet enligt de processrättsliga bestämmelserna i denna stat.

²⁰ Dom av den 6 september 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, punkt 31) och dom av den 23 oktober 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, punkt 46).

²¹ Se, analogt, dom av den 16 juli 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, punkterna 40 och 41).

min uppfattning lämpligt att först pröva de grunder för vägran av verkställighet som följer av de kombinerade bestämmelserna i artiklarna 45 och 46 i denna förordning, särskilt den som avser förenlighet med den nationella rättsordningen (*ordre public*) i den anmodade medlemsstaten, vilken är relevant i förevarande mål och har åberopats av J.²²

b) Den grund för vägran av verkställighet som anges i artikel 45 i förordning (EU) nr 1215/2012 avseende att ett erkännande strider mot grunderna för rättsordningen (ordre public) i den anmodade medlemsstaten

28. Vad gäller begreppet "rättsordningen (*ordre public*)" i artikel 45.1 i förordning (EU) nr 1215/2012, ska detta, som jag har nämnt, tolkas restriktivt, eftersom det utgör ett hinder för genomförandet av ett av de grundläggande målen med denna förordning, och endast tillämpas i undantagsfall. Även om det i princip står medlemsstaterna fritt att, med stöd av förbehållet i denna bestämmelse, i enlighet med sin nationella begreppsbildning, bestämma vilka krav som grunderna för rättsordningen ställer, ska gränserna för begreppet rättsordning (*ordre public*) omfattas av tolkningen av denna förordning. Även om det inte är domstolens uppgift att definiera vad som utgör rättsordningen (*ordre public*) i en medlemsstat, ankommer det dock på den att kontrollera gränserna inom vilka en domstol i en medlemsstat kan tillämpa detta begrepp för att inte erkänna en dom från en annan medlemsstat.²³

29. Det ska i detta hänseende erinras om att förbudet i artikel 52 i förordning (nr) 1215/2012 mot att ompröva den utländska domen i sak innebär att domstolen i den stat där domen görs gällande inte får avslå en ansökan om erkännande eller verkställighet av denna dom av det enda skälet att den rättsregel som har tillämpats av domstolen i ursprungsmedlemsstaten skiljer sig från den bestämmelse som skulle ha tillämpats av domstolen i den stat där domen görs gällande, om målet hade anhängiggjorts där. Inte heller får domstolen i den stat där domen görs gällande kontrollera om domstolen i ursprungsmedlemsstaten har gjort en riktig rättslig bedömning eller en riktig bedömning av de faktiska omständigheterna. En tillämpning av bestämmelsen om rättsordningen (*ordre public*) kommer följaktligen i fråga endast i det fall då erkännande eller verkställande av den dom som har meddelats i en annan medlemsstat på ett icke godtagbart sätt skulle innebära en konflikt med rättsordningen i den stat där domen görs gällande, genom att kränka en grundläggande princip. För att förbudet mot en omprövning i sak av den utländska domen inte ska åsidosättas måste kränkningen innebära ett uppenbart åsidosättande av en rättsregel som anses vara av grundläggande betydelse i rättsordningen i den stat där domen görs gällande eller av en rättighet som anses vara en grundläggande rättighet i denna rättsordning.²⁴

30. Det är mot bakgrund av dessa överväganden som det ska prövas huruvida de uppgifter som den hänskjutande domstolen har lämnat är av sådan karaktär att de kan styrka att verkställigheten av beslutet av den 20 mars 2019 av High Court of Justice utgör ett uppenbart åsidosättande av den österrikiska rättsordningen (*ordre public*), i den mening som avses i artikel 45.1 i förordning (EU) nr 1215/2012. Dessa uppgifter rör ett åsidosättande, genom den oskiljaktiga rättsliga enhet som utgörs av detta beslut och det intyg som åtföljer det, av en materiell bestämmelse, nämligen en uppenbart felaktig tillämpning av artiklarna 2 a och 39 i denna förordning som kräver att den dom för vilken verkställighet har sökts ska ha meddelats i en medlemsstat och därmed avgränsar det materiella tillämpningsområdet för denna rättsakt beträffande de berörda domarna.

²² Se punkt 18 i beslutet om hänskjutande.

²³ Se, analogt, dom av den 25 maj 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, punkterna 38–40).

²⁴ Se, analogt, dom av den 25 maj 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, punkterna 41 och 42).

31. Domstolen har redan avgjort ett mål där ett uppenbart åsidosättande av en unionsrättslig bestämmelse gjordes gällande och godkänt en prövning av huruvida ett sådant åsidosättande förelåg mot bakgrund av införlivandet av unionsrätten i medlemsstaternas rättsordningar och det uppdrag som en nationell domstol, med allmän behörighet att bevaka tillämpningen av unionsrätten, har att säkerställa en effektiv tillämpning av unionsrättens bestämmelser. Domstolen angav således att undantaget avseende rättsordningen (*ordre public*) endast kan komma i fråga om den felaktiga rättstillämpningen innebär att ett erkännande av domen i den stat där den görs gällande skulle innebära ett uppenbart åsidosättande av en rättsregel av grundläggande betydelse i unionens rättsordning och således i den medlemsstatens rättsordning.²⁵

1) Ett uppenbart åsidosättande av en unionsrättslig bestämmelse

32. Den hänskjutande domstolen anser, med stöd av lydelsen i domstolens dom *Owens Bank*,²⁶ att förordning (EU) nr 1215/2012 endast kan vara tillämplig på ursprungsdomstolens dom till följd av en talan om verkställighet av domar som meddelats i ett tredjeland (*actio judicati*) och genom en summarisk prövning som består i att kontrollera huruvida dessa domar faktiskt innebar en skyldighet för låntagaren att till den långivande banken betala ett visst belopp utan att det rättsförhållande som låg till grund för den skuld som erkänts i dessa domar prövades i sak. Domstolen fann i den domen att konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område,²⁷ i ändrad lydelse, inte gäller förfaranden eller frågor som uppkommer inom ramen för förfaranden i konventionsstater avseende erkännande och verkställighet av domar som meddelats på privaträttens område i tredjeländer. Denna lösning ska enligt min uppfattning överföras på förevarande mål.

33. Det ska för det första erinras om att det följer av själva lydelsen i artiklarna 2 a och 39 i förordning (EU) nr 1215/2012 att de förfaranden för erkännande och verkställighet som föreskrivs i kapitel III i denna förordning endast är tillämpliga beträffande domar som meddelats i en medlemsstat. Beträffande behörighetsbestämmelser kan det konstateras att bestämmelserna i kapital II i förordning (EU) nr 1215/2012, som antagits på grundval av artikel 81 FEUF och är nödvändiga för att den inre marknaden ska fungera, inte fastställer uppfyllelseorten för förfaranden avseende erkännande och verkställighet av domar som meddelats i ett tredjeland.²⁸

34. Det är vidare nödvändigt att undersöka syftet med det förfarande som inletts vid ursprungsdomstolen, för att fastställa huruvida detta avsåg skapa villkor för en verkställighet av en dom som meddelats på privaträttens område i ett tredjeland.²⁹ De uppgifter som den hänskjutande domstolen har lämnat och om vilka jag har erinrat tidigare i detta förslag till avgörande motiverar, enligt min uppfattning, ett jakande svar.³⁰

35. Även om svaranden i det nationella målet har bestritt den hänskjutande domstolens beskrivning av det ursprungliga förfarandet, har svaranden emellertid tydligt erkänt att det rör sig om en typ av talan, som regleras i särskilda *common law*-bestämmelser, grundad på slutgiltiga

²⁵ Dom av den 16 juli 2015, *Diageo Brands* (C-681/13, EU:C:2015:471, punkterna 48 och 50).

²⁶ Dom av den 20 januari 1994, *Owens Bank* (C-129/92, EU:C:1994:13).

²⁷ EGT L 299, 1972, s. 32.

²⁸ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 januari 1994, *Owens Bank* (C-129/92, EU:C:1994:13, punkterna 17 och 23).

²⁹ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 januari 1994, *Owens Bank* (C-129/92, EU:C:1994:13, punkt 13).

³⁰ Kommissionen angav, i punkt 10 i sitt yttrande, att det beslut som ursprungsdomstolen meddelat fattades efter ett summariskt förfarande avseende verkställighet av två domar från Jordanien. Kommissionen anförde vidare, i punkt 36 i nämnda yttrande, att syftet med det förfarande som denna domstol genomfört begränsade sig till en prövning av huruvida det fanns en betalningsskyldighet enligt en slutgiltig dom i förhållande till den part som ansökt om verkställighet.

domstolsavgöranden i tredjeländer och som möjliggör en summarisk dom som meddelas efter ett ofullständigt förfarande, eftersom svaranden inte har någon egentlig chans att nå framgång med sina argument.³¹ Förutom hänvisningarna till domstolens praxis avseende själva begreppet dom, beträffande dess innehåll, är övervägandena avseende att det ursprungliga förfarandet var av kontradiktorisk karaktär och ursprungsdomstolen prövade gäldenärens invändningar (bristande partsbehörighet, processbedrägeri, avsaknad av fullmakt för ombudet för låneinstitutet och krav på kompensation av skulder) irrelevanta inom ramen för bedömningen av förfarandets syfte.³² Låneinstitutets påstående att de jordanska domarna inte var verkställbara i Förenade kungariket och Österrike bekräftar endast, enligt min uppfattning, slutsatsen att det förfarande som inleddes vid ursprungsdomstolen hade till syfte att, i den förstnämnda staten, skapa villkor för verkställighet av dessa domar.

36. Under dessa omständigheter innebär ursprungsdomstolens beslut och det intyg som åtföljer detta, vilka utgör en oskiljbar juridisk enhet, ett uppenbart åsidosättande av artiklarna 2 a och 39 i förordning (EU) nr 1215/2012. Det återstår att fastställa huruvida dessa bestämmelser är av grundläggande karaktär såsom krävs enligt domstolens praxis.

2) Den aktuella bestämmelsens grundläggande karaktär

37. Det ska påpekas att, till skillnad från vad som var fallet i målet Diageo Brands, avser det fel som ursprungsdomstolen har gjort sig skyldig till inte en materiell bestämmelse som ingår i ett minimiharmoniseringsdirektiv, vars syfte är att delvis tillnärma medlemsstaternas inbördes olika lagstiftningar,³³ utan bestämmelser i en förordning. I skäl 6 i förordning (EU) nr 1215/2012 anges att det för att uppnå målet om fri rörlighet för privaträttsliga domar är nödvändigt och lämpligt att reglerna om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar fastställs i en unionsrättsakt som är bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna.

38. Förordning nr 1215/2012 – vars rättsliga grund utgörs av artikel 67.4 FEUF och som syftar till att underlätta tillgången till rättslig prövning, bland annat genom principen om ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden – avser således att på området för civilrättsligt och kommersiellt samarbete förstärka det förenklade och effektiva system för lagvalsregler, erkännande och verkställighet av rättsliga avgöranden som införts genom de rättsliga instrument vars sammanhang förordningen ingår i, i syfte att främja det rättsliga samarbetet för att uppnå unionens mål att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, på grundval av den höga grad av förtroende som ska finnas mellan medlemsstaterna.³⁴ Artiklarna 2 a och 39 i förordning (EU) nr 1215/2012 som avgränsar förordningens räckvidd beträffande de berörda rättsliga avgörandena ska, enligt min uppfattning, anses vara grundläggande bestämmelser av vilka ett iakttagande är oundgängligt för att unionens ovannämnda mål ska kunna uppfyllas.³⁵

³¹ Se punkterna 16, 25 och 27 i det yttrande som H Limited har gett in. H Limited angav (punkt 20) att prövningar avseende rättsordning (*ordre public*), rätten att yttra sig när förfarandet inleds och den utländska domstolens indirekta behörighet ingår i det aktuella *common law*-förfarandet, vilket förstärker konstaterandet att detta förfarande kan likställas med ett exekvaturförfarande. Dessa indikationer motsvarar den bedömning av förfaranden för erkännande och verkställighet i *common law* i Förenade kungariket som gjorts av Dr Peter Schlosser i dennes rapport om konventionen av den 9 oktober 1978 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungarikets Storbritannien och Nordirland tillträde till konventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttsens område, samt till protokollet om domstolens tolkning av denna konvention (EGT C 59, 1979, s. 71, punkt 6 och följande punkter).

³² Dessa invändningar motsvarar bifrågor som är oskiljbara från det verkställighetsförfarande i vilket de ingår. Det ska erinras om att domstolen, i domen av den 20 januari 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, punkterna 29–37) angav att Brysselkonventionen inte var tillämplig på förfaranden ”eller på problem som uppstår inom ramen för förfaranden” som härrör från en konventionsstat beträffande erkännande och verkställighet av domar som meddelats i tredjestater.

³³ Dom av den 16 juli 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, punkt 51).

³⁴ Dom av den 9 mars 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, punkt 53).

³⁵ Se, analogt, dom av den 1 juni 1999, Eco Swiss (C-126/97, EU:C:1999:269, punkt 36).

39. Det ska erinras om att begreppet rättsordningen (ordre public), i den mening som avses i artikel 45.1 i denna förordning, avser att skydda rättsliga intressen som kommer till uttryck i en rättsregel, vilka i förevarande mål utgörs av bevarandet och utvecklingen av Europeiska unionen som ett område för frihet, säkerhet och rättvisa som främjar den fria rörlighet av domstolsavgöranden som är nödvändig för att den inre marknaden ska fungera.³⁶ Genomförandet av ett system för verkställighet av beslut som skapats för att unionen och dess inre marknad ska fungera kan emellertid inte, på grund av ursprunglig felaktig rättstillämpning, medföra en skyldighet för en medlemsstat att verkställa en dom som meddelats i ett tredjeland, när villkoren för en exekvatur av denna, i förekommande fall, inte är uppfyllda avseende den internationella rättsordningen i den anmodade medlemsstaten och därmed ge denna felaktiga rättstillämpning full verkan.

40. Den lösning som föreslås³⁷ förefaller inte strida mot det system som fastställs i förordning (EU) nr 1215/2012. För det första är det visserligen odiskutabelt att förordning (EU) nr 1215/2012 grundar sig på en princip om direkt verkställighet av beslut, motiverad av unionslagstiftarens vilja att minska tidsåtgången och kostnaderna i gränsöverskridande tvister, men i denna rättsakt har icke desto mindre föreskrivits ett bevarande³⁸ och, på sätt och vis, en förstärkning³⁹ av den anmodade medlemsstatens kontrolluppsdrag. Vidare är den "säkerhetsventil" som består av en eventuell kontroll av huruvida förordning (EU) nr 1215/2012 är tillämplig inom ramen för prövningen av om domen är förenlig med den anmodade medlemsstatens rättsordning (ordre public) långt ifrån försvagande för medlemsstaternas ömsesidiga förtroende på rättsområdet och bevarar snarare genom sin karaktär en hög grad av sådant förtroende.

3) Kravet på att alla rättsmedel i ursprungsmedlemsstaten först ska ha uttömts

41. Det är ostridigt att punkten 64 i domen av den 16 juli 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471), enligt vilken enskilda ska använda samtliga tillgängliga rättsmedel i ursprungsmedlemsstaten för att på förhand förhindra ett åsidosättande av grunderna för rättsordningen, såvida inte särskilda omständigheter gör det alltför svårt eller omöjligt att använda rättsmedlen i den medlemsstaten, har blivit föremål för en omfattande debatt beträffande dess exakta innebörd. I motsats till vad som har hävdats, kan övervägandena ovan inte anses uttrycka en förutsättning för att den grund som avser åsidosättande av rättsordningen (ordre public) ska prövas. Det räcker i detta hänseende att hänvisa till den entydiga formuleringen

³⁶ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 oktober 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, punkt 56).

³⁷ De uppgifter som lämnats i beslutet om hänskjutande skulle kunna visa ett åsidosättande av en annan grundläggande bestämmelse i unionsrätten, nämligen principen om förbud mot bedrägeri och rättsmissbruk som utgör en allmän unionsrättslig princip som enskilda måste iaktta. Enligt domstolen kan tillämpningen av unionsrätten inte utsträckas till att omfatta sådana förfaranden som genomförs i syfte att erhålla förmåner enligt unionsrätten genom bedrägeri eller missbruk (dom av den 28 oktober 2020, Kreis Heinsberg, C-112/19, EU:C:2020:864, punkt 46). För att kunna konstatera att ett bedrägeri har begåtts krävs det särskilt att det föreligger en mängd samstämmiga indicier som visar att såväl ett objektiva som ett subjektiva rekvisit är uppfyllt. I förevarande mål utgörs det objektiva rekvisitet av att villkoren för en tillämpning av förordning (EU) nr 1215/2012 inte är uppfyllda. Det subjektiva rekvisitet utgörs vidare av H Limiteds avsikt att kringgå dessa villkor, genom ett förvarande som, i en medlemsstat utan tydlig anknytning till J, hade till syfte att skapa förutsättningar för verkställighet av två jordanska domar, i syfte att uppnå den fördel som är knuten till tillämpningen av denna förordning, det vill säga en direkt verkställighet av dessa domar i Österrike, där J har sin hemvist. Denna situation är jämförbar med begreppet "dubbel exekvatur".

³⁸ Det ska påpekas att kommissionens förslag till förordning om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (KOM/2010/748 slutlig), utöver avskaffandet av exekvaturförfarandet, innehöll avskaffandet av handlingar som uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen (ordre public) i den medlemsstat där verkställighet begärs som grund för att vägra verkställighet av en dom som meddelats i ursprungsmedlemsstaten. Mot bakgrund av de livliga diskussioner som uppstod till följd av det andra förslaget och de förbehåll som de olika medlemsstaterna uttryckte, avstod unionslagstiftaren slutligen från att anta det.

³⁹ Se artikel 41.2 i förordning (EU) nr 1215/2012 beträffande möjligheten att tillämpa de grunder för vägran eller uppskjutande av verkställighet som föreskrivs i den anmodade medlemsstatens lagstiftning.

i punkt 68 i den aktuella domen i vilken anges att när domstolen i den stat där domen görs gällande kontrollerar ”huruvida det föreligger ett uppenbart åsidosättande av grunderna för rättsordningen i den staten, ska den beakta” att enskilda måste använda samtliga tillgängliga rättsmedel i ursprungsmedlemsstaten för att på förhand förhindra ett sådant åsidosättande, såvida inte särskilda omständigheter gör det alltför svårt eller omöjligt att använda rättsmedlen i den medlemsstaten. Kravet på att alla rättsmedel i ursprungsmedlemsstaten ska vara uttömda är endast ett kriterium i bedömningen av den grund för vägran av verkställighet som avser åsidosättande av rättsordningen (*ordre public*).⁴⁰

42. Den andra frågan som tagits upp i domstolens praxis är den som rör dess räckvidd beträffande den berörda rättsordningen, det vill säga processuell och/eller materiell. Det kan konstateras att nämnda dom består av två tydligt avgränsade delar som avser åsidosättande av den aktuella materiella rättsregeln respektive åsidosättande av processuella garantier. Resonemanget om uttömmande av rättsmedel avser emellertid endast den sistnämnda delen. Klargörandet i den nämnda domen har med fog beskrivits som en generalisering av en kontroll av huruvida alla rättsmedel i den ursprungliga medlemsstaten har använts,⁴¹ vilken redan hade nämnts i mål avseende påståenden om ett uppenbart åsidosättande av rätten till en rättvis rättegång och således av den processuella rättsordningen.⁴² Jag anser att den anmodade medlemsstatens internationella materiella rättsordning (*ordre public*), nu mer än sin processuella motsvarighet, uttrycker de grundläggande värderingar som är specifika för denna stat översatta till bestämmelser eller rättsprinciper som inte nödvändigtvis delas av ursprungsmedlemsstaten. Det kan således förefalla olämpligt att begära av ursprungsmedlemsstaten att den ska spela en roll som försvarare av dessa värderingar och att göra detta till ett villkor för fastställandet av ett uppenbart åsidosättande av den anmodade medlemsstatens rättsordning (*ordre public*).

43. För det fall ett åsidosättande av en unionsrättslig bestämmelse har gjorts gällande förlorar emellertid detta argument sin relevans,⁴³ vilket enligt min uppfattning innebär att den anmodade domstolen ska kontrollera huruvida rättsmedlen i ursprungsmedlemsstaten har uttömts. Det ska i detta hänseende kontrolleras om det faktiskt föreligger särskilda omständigheter som gör användningen av dessa svår eller omöjlig, inbegripet i förhållande till den rättsakt genom vilken intyget utfärdats och som antagits efter ett förfarande av domstolskaraktär. Det ska påpekas att kommissionen, genom att nämna det initiala förfarandet vid ursprungsdomstolen, i punkt 29 i sitt yttrande, har angett att ansökan i syfte att nå bifall av det exceptionella överklagande som inletts avslögs av appellationsdomstolen i Förenade kungariket.

⁴⁰ Denna tolkning bekräftas av domen av den 25 maj 2016, *Meroni* (C-559/14, EU:C:2016:349, punkterna 46 och 54). I punkt 54 i denna dom har domstolen tydligt knutit den materiella slutsatsen att det inte förelåg något uppenbart åsidosättande av rättsordningen i den anmodade medlemsstaten till konstaterandet av en möjlighet för de berörda enskilda att göra sina processuella rättigheter gällande vid domstolen i ursprungsmedlemsstaten.

⁴¹ Pailler L., *Journal du droit international (Clunet)* nr, oktober 2016, 20.

⁴² Se dom av den 2 april 2009, *Gambazzi* (C-394/07, EU:C:2009:219, punkterna 42–45) och av den 6 september 2012, *Trade Agency* (C-619/10, EU:C:2012:531, punkt 61). I domen av den 25 maj 2016, *Meroni* (C-559/14, EU:C:2016:349) är det återigen mot bakgrund av fastställandet av ett uppenbart åsidosättande av den formella rättsordningen som det kontrollerats huruvida kravet på att alla rättsmedel i ursprungsmedlemsstaten ska ha använts har iakttagits.

⁴³ Det ska erinras om att unionsrätten ska införlivas med medlemsstaternas rättsordningar och att de nationella domstolarna, med allmän behörighet att bevaka tillämpningen av unionsrätten, har till uppdrag att säkerställa en effektiv tillämpning av de unionsrättsliga bestämmelserna.

3. Grunderna avseende vägran av verkställighet enligt artikel 41.2 i förordning (EU) nr 1215/2012

44. Då den hänskjutande domstolen har bitt EU-domstolen att klargöra möjligheten att vägra verkställighet oberoende av huruvida det fastställs att en av de grunder som avses i artikel 45 i förordning nr 1215/2012 föreligger, ska en analys göras av artikel 41.2 i denna förordning, i vilken föreskrivs att "[u]tan hinder av vad som sägs i punkt 1 ska grunderna för att vägra eller skjuta upp verkställighet enligt lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten gälla i den mån de inte strider mot de grunder som avses i artikel 45". Det ska ärligt sägas att lydelsen i denna bestämmelse inte är särskilt precis utan präglas av en viss tvetydighet genom användningen av uttrycket "grunderna för att vägra ... verkställighet" som återspeglar formuleringarna i artiklarna 45 och 46 i förordning (EU) nr 1215/2012,⁴⁴ varför behovet av att ge artikel 41.2 i denna förordning en ändamålsenlig verkan naturligtvis innebär att de grunder som avses i dessa olika bestämmelser inte är identiska.

45. Artikel 41 i förordning (EU) nr 1215/2012 omfattas av avsnitt 2 i kapitel III avseende verkställighet, som är åtskilt från avsnittet om vägran av verkställighet, och anger att verkställighetsförfarandet regleras av lagen i den anmodade medlemsstaten. En dom som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbar i den anmodade medlemsstaten ska verkställas i den medlemsstaten på samma villkor som en dom som meddelats i den anmodade medlemsstaten. Således nämns själva verkställighetsförfarandet som kan inledas av den vinnande parten i domen, efter ingivande av en kopia av avgörandet och intyget till den behöriga myndighet som ansvarar för verkställigheten, i avsaknad av en ansökan om vägran av verkställighet eller till följd av ett avslag på denna av den anmodade domstolen.

46. Det är mot bakgrund av dessa processrättsliga bestämmelser som innebörden av de grunder för vägran av verkställighet som avses i artikel 41.2 i förordning (EU) nr 1215/2012 ska bedömas, en uppgift som är särskilt svår på grund av den stora mängd olika nationella bestämmelser som reglerar genomförandet av verkställighetsåtgärderna och de invändningar som kan riktas mot dessa. Det kan exempelvis hänvisas till invändningar avseende huruvida viss egendom eller vissa belopp kan utmätas, invändningar avseende den skuld som kvarstår till följd av betalningar som gjorts eller compensation som lämnats efter att den aktuella domen meddelades, invändningar avseende de felaktigheter som kan finnas i verkställandeakterna, men också invändningar avseende förekomsten av själva akten, på grund av verkningar av en preskription, eller dess verkställbarhet.

47. Det ska understrykas att genomförandet av icke-harmoniserade grunder för vägran av verkställighet enligt artikel 41.2 i förordning (EU) nr 1215/2012 är dubbelt reglerad, dels genom det förbud mot en omprövning av den dom som har meddelats i ursprungsmedlemsstaten som föreskrivs i artikel 52 i denna förordning,⁴⁵ dels genom kravet på förenlighet med de harmoniserade grunder som i artikel 45 i denna förordning anges i en uttömmande förteckning vilken inte omfattar åsidosättande av det materiella tillämpningsområdet för denna rättsakt från ursprungsdomstolens sida.⁴⁶

⁴⁴ Det följer av skäl 30 i förordning (EU) nr 1215/2012 att valet av denna terminologi beror på processuella överväganden, nämligen lagstiftarens önskan att i ett och samma förfarande, som inleds av den part mot vilken verkställighet har begärts, inbegripa den anmodade domstolens prövning av alla grunder som gör det möjligt att bestrida denna verkställighet, såsom de anges i artiklarna 41.2 och 45 i denna förordning. Det ska erinras om att enligt artikel 47.2 i förordning (EU) nr 1215/2012 ska förfarandet för vägran av verkställighet, i den mån det inte omfattas av denna förordning, regleras av lagen i den anmodade medlemsstaten.

⁴⁵ Artikel 52 i förordning nr 1215/2012 omfattas av avsnitt 4 i kapitel III som avser allmänna bestämmelser.

⁴⁶ Det ska tilläggas att de grunder som anges i artikel 41.2 i förordning nr 1215/2012, i likhet med dem som anges i artikel 45 i denna förordning, ska tolkas restriktivt.

48. Det ska erinras om att fastställandet av att det föreligger en grund för vägran av verkställighet enligt nämnda artikel medför en total "neutralisering" av ursprungsdomstolens avgörande, vilket därmed inte kan få verkningar i den anmodade medlemsstaten och således inte heller kan bli föremål för någon verkställighetsåtgärd. För att den uttömmande karaktären av de grunder som anges i förordning (EU) nr 1215/2012 och det ovannämnda kravet på förenlighet ska respekteras, får en grund i denna artikel 41.2 i denna förordning inte ha till syfte att bestrida godtagbarheten av själva verkställighetsakten utan kan tolkas som en eventuell begränsning av dess verkningar och således en begränsning av verkställbarheten av denna.

49. Det kan i detta sammanhang inte godtas att den anmodade medlemsstaten, inom ramen för bedömningen av en grund för vägran av verkställighet enligt artikel 41.2 i förordning (EU) nr 1215/2012, kan kontrollera intygets laglighet och därmed huruvida denna förordning är tillämplig på den talan som lett fram till avgörandet, vilket skulle kunna leda denna domstol att frånta avgörandet dess verkställbarhet.

V. Förslag till avgörande

50. Mot denna bakgrund föreslår jag att domstolen ska besvara de tolkningsfrågor som Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike) har ställt på följande sätt:

Artiklarna 45 och 46 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ska tolkas så att domstolen i den anmodade medlemsstaten, vid vilken en ansökan om vägran av verkställighet har getts in, får bifalla denna ansökan med motiveringen att den dom och det intyg, enligt artikel 53 i denna förordning, som har antagits av domstolen i ursprungsmedlemsstaten, åsidosätter rättsordningen (*ordre public*) i den anmodade medlemsstaten när den felaktiga rättstillämpning som görs gällande utgör ett uppenbart åsidosättande av en bestämmelse som anses väsentlig i unionens rättsordning och således i denna medlemsstat. Detta är fallet med en felaktig rättstillämpning som påverkar tillämpningen av artiklarna 2 a och 39 i denna förordning som kräver att den dom för vilken verkställighet har sökts ska ha meddelats i en medlemsstat.

En domstol i denna medlemsstat ska, när den prövar huruvida det föreligger ett uppenbart åsidosättande av rättsordningen (*ordre public*) i den anmodade medlemsstaten, på grund av en överträdelse av en materiell eller formell unionsrättslig bestämmelse, beakta den omständigheten att enskilda ska använda samtliga tillgängliga rättsmedel i ursprungsmedlemsstaten för att på förhand förhindra ett sådant åsidosättande, såvida inte särskilda omständigheter gör det alltför svårt eller omöjligt att använda rättsmedlen i den medlemsstaten.